

De zoon

Vanuit het raam van mijn kamer in het Noord-Syrische stadje Khamisli zie ik de Turkse stad Nusaybin liggen. Het lijkt alsof je er in vijf minuten naartoe zou kunnen lopen, maar het is onmogelijk om er te komen. Twee jaar geleden was ik in Nusaybin en mocht ik de zwaarbewaakte grens met Syrië niet over. Nu bevind ik me aan de Syrische kant.

In Khamisli komen we veel christelijke vluchtelingen uit verschillende delen van Syrië tegen. Een deel van deze christenen, voornamelijk Arameeërs en Armeniërs, heeft zijn toevlucht gezocht in dit gebied dat onder controle staat van de Koerden. Een deel van deze christenen vecht nu met de Koerden mee tegen IS.

In een krant las ik eens het onwaarschijnlijke verhaal van een Aramese man met de naam Bahe. Bahe was in 1944 zes jaar oud en samen met zijn moeder op de vlucht voor de ellende in hun Turkse dorp. Omdat de vluchtroute door gevaarlijk en onherbergzaam gebied leidde, kon de moeder de kleine Bahe op haar verdere reis niet meenemen. Ze vertrouwde Bahe toe aan een priester van het Aramese klooster Saffron in Mardin. Tegen Bahe zei ze: 'Wacht hier op mij, ik beloof je dat ik je kom ophalen. Blijf hier tot ik kom.'

De moeder van Bahe vertrok en de priester probeerde de jongen van zes te troosten. In spanning wachtte Bahe op zijn moeder, dagen, maanden, seizoenen, jaren en decennia verstreken. Bahe bleef in het klooster wonen, hij zorgde voor de planten en gewassen en deed huishoudelijke klussen. De jaren gingen voorbij en Bahe werd volwassen. Het werd tijd dat hij een leven ging opbouwen buiten het klooster, maar Bahe bleef, want zijn moeder had gezegd: 'Ik kom terug, ik beloof het je.'

En dat was Bahe niet vergeten, net zomin hij het gezicht van zijn moeder vergat. Hij bleef wachten, de liefde voor zijn moeder hield hem op de been. Bahe werd ouder en ouder en een paar jaar geleden werd hij ziek op 76-jarige leeftijd. Op zijn sterfbed vroeg hij of zijn moeder al was gearriveerd. Tot zijn laatste adem heeft hij op haar gewacht, zeventig jaar lang, met elke dag het gevoel dat ze nog kon komen.

Toen ik het verhaal las, was ik diep ontroerd. Ook het huidige leed van Arameeërs raakt me, ze zijn alweer op de vlucht. Dit keer worden ze verdreven door IS en andere jihadistische groeperingen. De geschiedenis herhaalt zich voor ze.